

Морален жест или тънки сметки
Гого, дай оставка заради Слави и Сашо Диков!
Ако предварително не ти харесва ПИК тв, смени канала

Автор: Проф. Драгомир Драганов

Откровено казано, в първия момент оставката на г-н Георги Лозанов като председател на СЕМ ме изненада.

Познавам Гого от десетилетия. Колеги сме по линия на университета. Имали сме не едно или две съвместни телевизионни и радиоучастия. В тях той наистина е демонстрирал толерантност, често преминаваща в онзи либерализъм, на който държи да е следовник.

Всъщност то така и трябва. Все пак, поне на теория, все още градим плуралистична политическа система, включително и в медийното пространство. И от тази гледна точка СЕМ, доколкото съществуването му въобще е оправдано, следва да бъде не рестриктивен, а действително само и единствено регулаторен орган.

В смисъл, който преглежда документите на съответния кандидат за получаване на лиценз за нова електронна медия. И ако те съответстват на законовите разпоредби, едва ли не автоматично да го вписва в съответния регистър. Без морални драми и други радини вълнения.

В интерес на истината, чест прави на г-н Лозанов, че той се съобрази с тази вече наложилата се практика. Сиреч призна, че документацията на бъдещата телевизия ПИК е абсолютно изрядна и че няма никакви законови пречки тя да получи лиценз.

И ето тук идва моментът на изненадата ми от позицията, която реши да заеме Гого.

На моя телевизор „изскачат” някъде около 50 програми. Сред тях има всичко – от откровената пошлост на „Брадъра” до засиленото напоследък политическо говорене на Слави Трифонов и Сашо Диков. Гого това не го забелязва, или поне хич не го притеснява.

Гого не забелязва – или поне хич не го притеснява – и откровено политическия дискурс на телевизията на Волен. При това той предварително прекрасно знаеше какъв ще бъде той.

Има и още нещо. Като специалист по проблемите на преходите към демокрация съм участвал в редица преки политически предавания на чужди телевизии. Навсякъде, естествено, с водещи, които в нормалните държави се наричат „модератори”.

Това са хора, които задават кратки насочващи въпроси и после оставят гостите да говорят. Гого обаче не забелязва – или поне хич не го притеснява – факта, че у нас водещите на политическите предавания много често използват „клиентите” си по-скоро като фон, на който да развият собствените си възгледи. А нерядко се опитват и да ги вкарат в устата на поканените, за да блеснат с „гражданската” си позиция.

Впрочем, от една страна, г-н Лозанов е прав. Воден от либералното си символ-верую, той с пълно основание може да отсече – като не ти харесва, смени канала. Което аз и

правя. От друга страна обаче, закономерно възниква въпросът – ами ако предварително нямало било да му хареса бъдещата телевизия ПИК, защо и той самият не подходи по същия начин – да подкрепи лиценза ѝ, пък после, ако реши, да „забрави“ за нейния канал?

В противен случай, с извинение, той изпада в ролята на онзи съпруг, който не желае жена му да му роди дъщеря, защото отсега е убеден, че като порасне, щяла била да стане с леко поведение...

И тъй като подобна прозорливост ми се струва малко вероятна, в главата ми започват да се пораждат едни съмнения.

Първото е свързано с модерната напоследък покрай горивата теза за „картелните споразумения“. Дали пък с „моралната“ си позиция г-н Лозанов, волно или неволно, не застава зад подобните и в електронните медии, където те очевидно съществуват?

Второто е далеч по-земно и практично.

Известно е, че, с изключение на законодателната и изпълнителната власт, и в България, както впрочем и в останалия нормален свят, всяка изборна длъжност е обвързана с мандатност. Обикновено принципът е – не повече от два последователни мандата на един и същи пост.

Както е казал обаче шопът, в България „нема начин да нема начин“. И ние сме го намерили.

Имах един колега в университета, който вместо осем (два мандата по четири) изкара като ръководител на катедрата ми цели 20 години. Някак си все така се получаваше, че аха да му изтече и вторият мандат, той намираще начин да го прекрати.

И после да обяви, че недовършеният мандат не се брои, поради което следващият се счита за първи. И така – до края на света, както се пее в една песен от комунистическо време. А в конкретния случай - до пенсионирането му...

Естествено, колегията беше силно възмутена от това му не съвсем морално поведение, но процедурните хватки го позволяваха и той не пропускаше възможността да се възползва от тях.

По принцип сегашният мандат на г-н Лозанов изтича след месец. Само че за пореден път пак ще остане недовършен. Откъдето идва и въпросното ми второ съмнение...

Дано не съм прав де. Макар че опитът показва, че в България колкото едно действие е укорително от морална гледна точка, толкова е по-вероятно то да се случи...